

A Katolikus Magyarok Vasárnapja 1982. szeptember 19-én kelt 35. számának második oldalán megjelent Matuska Szilveszter című írás margójára.

Tekintettel arra, hogy mind a rendőrség, mind a csendőrség a Belügyminisztérium alá volt rendelve, magyarul írva a belügyminiszter volt a gazdánk, és ő rendelkezett velünk. Mivel a biatorbágyi viadukt a bicskei csendőrörshöz tartozott, a nyomozás lefolytatása is a csendőrséget illette volna meg.

1931 szeptemberében engem is a bicskei őrs megerősítésére vezényeltek. Tehát a nyomozásban is részt vettem. Szerencsy Árpád csendőr százados volt az összpontosított csendőrnyomozók parancsnoka. A belügyminiszter Hetényi rendőrtanácsost rendelte ki a nyomozás lefolytatására.

Matuska Szilveszter nem önként jelentkezett a nyomozó hatóság előtt, hanem Karap István nyomozó tiszthelyettes fogta el. Szerencsy Árpád tíz nyomozójával elsőként volt a helyszínen. Csak azután érkezett oda Hetényi, a belügyminiszter rendelete folytán. Szerencsy Árpád százados a csendőröket és nyomozókat a biatorbágyi szőlőkunyhók átkutatására küldte. Ennek alapján történt, hogy Karap István tiszthelyettes az egyik kunyhóban alva találta Matuskát. Kezeinek átvizsgálása során észlelte, hogy azokon ekrazittól származó elváltozások voltak. Matuska állította, hogy a feirobbantott vonattal utazott, vasúti jegye azonban nem volt. Ugyancsak nem jelent meg a hangszórón tett felhívásokra, és feltűnően zavartan viselkedett. Ennek alapján Karap István Matuska Szilvesztert elfogta, és a központba kísérte.

Hetényi a neki átadott Matuskát kikérdezte, megvizsgálta, de soha többet a csendőrörshöz vissza nem adta. Szabadonbocsátotta, és szigorú megfigyelését s nyomon követését rendelte el. Matuska szabadon bocsátása után azonnal Bécsbe szökött. A rendőrség detektívjei Bécsben, az osztrák rendőrséggel karöltve letartóztatták. Miután Ausztriában is hasonló bűncselekményt követett el, először az osztrák bíróság ítélte el életfogytiglani szabadságvesztésre, és csak azután adták át a magyar hatóságoknak.

Jegenyés Pál
volt csendőr főőrzsőrmester

1982. X. 17. sz. 39. sz. nyug. 7. példány M. N. 17.